Megemlékezés egy régi osztálytársunkról: Fekete Katalin-ról.

Fekete Kati kedves arca nem szerepel az érettségi tablónkon, mert mire érettségiztünk már messze járt. Ő is, mint két másik osztálytársunk, Weisz Gyuri és Komlós Imre, – látva a nagy háború történelmi következményeit Kelet-Európában – az 1948-49-es tanév közben kimaradt a gimnáziumból és Izraelbe távozott. Ott próbált magának új életet teremteni. Azóta, gyakorlatilag csak időnként hallottunk róla megbízhatatlan, kósza híreket.

Minthogy Kati népszerű és közvetlen volt, többeket érdekelt – *így engem is* – mi történt vele, miután személye az osztály tagjainak a kombinált észlelési horizontja alá süllyedt.

Nos, nemrégiben egy baráti összejövetelen Ann Arbor-ban, az University of Michigan Atmoszférikus-, Óceán- és Űr-fizikai Tanszékének magyar származású tanárával (*aki egyébként a Magyar Tudományos Akadémia külső tagja*) való beszélgetésünk során, kiderült, hogy neki, Kati egy távoli rokona. Ő maga Ausztrálián keresztül több évtizeddel ezelőtt „*szakadt*” Amerikába. Kérésemre megígérte, hogy Kati életútjáról rövid, de pontos értesüléseket szerez, és ezt röviddel ezelőtt meg is tette. Az így kapott értesüléseket most az esetleges érdeklődők számára az alábbiakban közre is adom.

Nem nehéz elképzelni, mi történik egy egyedülálló 20 év körüli, fiatal, csinos, talpraesett és okos leányzóval, aki frissen érkezik egy még eléggé fejletlen, nemrég alakult közel-keleti országba. Nyilván a magány és a körülmények hatására szerelembe esik és gyorsan férjhezmegy. Ez történt Katival is. Megismerkedett egy Freddy nevű férfiúval, akihez 1951-ben férjhez is ment.

Mivel az új ország gazdasági viszonyai eléggé gyengék voltak, és így munkalehetőség kevés, továbbá Kati a családi magány elől csatlakozni kívánt Ausztráliába telepedett unokatestvére családjához, a következő évben a fiatal pár Ausztráliába ment. Katinak a Freddy-vel való házassága azonban nem volt boldog; néhány év múlva már külön éltek és végül el is váltak.

Kati élete Ausztráliában akkor fordult jobbra, amikor szeretett szülei (dr. Fekete István, kunhegyesi orvos, – számomra Pista bácsi – és felesége, Klári néni) közvetlen az 1956-os forradalom után megérkeztek Sydney-be. Ettől kezdve a Kati életének a központjává a sokáig nélkülözött szülei váltak, és mindennap szakított magának egy kis időt, hogy együtt lehessenek. Ez addig folytatódott, amíg a szülők húsz év után el nem haláloztak.

Kisújszállás, 1948

Akkortájt, amikor Kati szülei kiérkeztek, közös barátok révén Katit bemutatták Borbély Györgynek, (George Barber-nek) akivel 1959-ben házasságra lépett. George évek során, egy rendkívül sikeres könyvkiadóvá és üzletemberré vált. Mind Kati, mind ő nagy érdeklődést mutattak a szépművészet iránt, és ezen a területen – különösen az ausztrál festészet terén – jelentős hozzáértésre tettek szert. Lelkes színház és operarajongók voltak. Noha házasságuk alatt Kati ugyan nem dolgozott házon kívül, de mint háziasszony otthon elég keményen foglalatoskodott, és mint vendéglátó, komolyan segítette férje ambícióit. Fiuk Ashley 1961-ben, leányuk Victoria pedig 1963-ban született. Rajongóan szerette a gyerekeit, mint ahogyan később túláradó szeretetet tanúsított négy unokája iránt is.

George-nak 1990-ben bekövetkezett halála után Kati eladta a családi házukat és egy lakásba költözött. Itt élvezte tovább közvetlen családjának, unokatestvérének és meghitt barátainak a társaságát. Sajnos, Kati végül is rák következtében, 66 éves korában elhunyt.

Fekete Kati, bár több mint tíz éve halott, alakja számunkra csak most vált igazi emlékké. Így a már magasabb dimenziókba költözött osztálytársainkról való emlékeink tárháza egy újabbal szaporodott. Nemsokára mi is, – *az emlékezők* – szintén emlékekké válunk. De már csak legfeljebb az emlékkönyvekben.

bozókigyuri

*